

Alkotásaink

*Az Életlanc Egyesület oldalán
található versek és novellák
gyűjteménye*

Forrás:

<http://users.atw.hu/eletlanc/frames.htm>



Zuhog az eső, fúj a szél, és sötét van. Halk csöndes este a város zajában. Néha egy-egy autó végig siklik az utcán. A boltok fénye világítja a lány útját. Fekete cipője csurom víz a szoknyájáról nem beszélve. Egyetlen menedéke a szürke kapucnis felső, amit magán visel. Karjait maga köré fonja. Talán fázik de nem a hideg miatt, hanem a szívében kongó ürességtől. Egyedül egy esős éjszakán. A lány megállíthatatlanul megy, előre tart és lassan nesztelenül suhan a kihalt utcákon. Nem törődik, azzal ki elmegy mellette, mintha ott se lenne.. vagy talán ő nincs ott egészben? Hirtelen megáll és befordul egy kapuba. Bemegy. Fel a hosszú lépcsősoron. Majd egy emeletnél kifordul és megy.. Előre tart.. Míg elér egy fehér ajtóig. Bentről kiáramlik a világosság. Hát itthon vannak. A lány halkán bemegy.. leveszi cipőjét és leveszi felsőjét, haját hátradobva megy végig a nappalin.. Anya szobájában már alszik a fény, majd elér egy ajtóig. Egy egyszerű fehér ajtó kinyílik és egy sötét szobába visz utad. Gyertyák fényei oltódnak fel s a lány leül ágyára a géppel szemben. Felhúzza lábait és ráteszi fejét... nem tudja, mit tegyen.. Hisz nincs miért felmennie MSN re. Akik ott vannak álbarátok... mind kihasználták és eldobták. És mégis.. ő ezekkel beszél és törődik nap, mint nap. A monitor fénye világítja meg a lány kezét.. sebhelyek.. Miket az élet okozott... a lány ölébe vessz egy kis könyvet, amit az ágya alól húzott ki. Rajta ez áll: I'm nothing! Kinyitva sok lapot átlapozva felbukkan egy üres oldal majd ez is, betelik. A lány csak ír és ír... majd felpillant. Megjelent egy kicsi villogó ablak a tálcán.. egy rég látott barát.. egy mosoly kerül az arcára.. Ahogy olvas a mosoly, sápad.. az üzenet:

"Nincs szükségem rád többé!"

Ennyi volt. A lány összeomlott.. kezében lévő könyvbe kerülnek újabb és újabb szavak... míg végül az utolsó sorig jutunk:

„Sajnálom anya, de már nincs más kiút”

A lány feláll és a fürdőszobába, rohan kezébe, kap egy pengét, és munkának lát.. karjait szétvágta... halkán zokogvaátkozza világát... feláll majd lassan tántorogva, kimegy a lakásból.. nem bajlódik holmi cipővel meg pulóverrel csak, megy felfelé... majd egy ajtót kinyitva felér a tetőtérre.. a lány felmászik a támfalra, és lenézve kémleli világát:

„Ez az, ami tönkretesz!” - mondja halkán magánk.

Áll és nézi, hogy megy oda lent az élet, csak mennek az emberek és meg sem állnak.

„Miért is állnának, nem értem, egy senkiért? Hová képzelsz?”

A lány fekete könnycseppeket hullat.. Le sem törli.. csak sír halkán..

majd felnézz az égre...

„Sajnálom, nincs más megoldás számomra! Úgyse én kellek a világnak!”

A lány reszket. maga köré font kezeit majd megfordul

„Kérlek, hadd haljak meg végre, mert ez így nem jó nekem!”

Majd hanyatt dől.. lassan lezuhan.. meg sem áll.. az emeletek Majd hanyatt dől.. lassan lezuhan.. meg sem áll.. az emeletek kihunyt fényeit kémleli, és lehunyt szemeivel rimánkodik a halálért. Majd elkezd közeledni a talaj és lassan kettőjük közt lévő távolság, megszűnik. A hideg, vizes betonon fekszik egy ártatlan lélek.. kinek életét pokollá tették egyesek. De ő még is mosolyog.

„Sikerült!”

Ezt már csak gondolja de, mind tudják. Az emberek a lány köré gyűlnek.

„látod még is megálltak.. Nem voltál senki csak te hited azt magadról.”

Egy lány kit bárki lát egy kedves mosoly, fogadta. A lány ki mindenkinek kezet nyújtott és megvédet. A lány, aki most holtan fekszik az aszfalt közepén.

/Me/



Tavaszi

Nyitva az ablak, hisz meleg, gyönyörű tavasz van,
A város zaja bezúdul, bántón, zaklatottan.
Az én ablakom zárva, tavaszom hol marad?
Várom és gyűlölöm az érkező, gyilkos napsugarat.
Ködre vágyom és téli sötétségre - vagy mégse?
Hisz mikor sötét volt, úgy vágytam a tavaszi fényre!
A fák, s bokrok kizöldülnek, újrakezdést hirdetve,
De kínzó fájdalom, kinek nincsen hozzá ereje.
A nyüzsgő várost nézem, mint gyermek a kirakatot,
De a vágyott játék, mely boldoggá tette, nincsen ott.
Hát akkor hol lehet a kék madár, merre keressen?
Talán valóban bennem kell, hogy megszülessen.
De hogyan fog az, mi később megszületik?
A titkot nem ismerem, éveim száma nem segít.
Ha benned már megfogant, neveld féltő gonddal,
S oszd meg velem titkodat - mert a tavasz itt van.
/Sohaország/

Délibáb

Miért áztat folyton átkozott, tűnő délibáb?
Miért felejtetted el, hogy az öröm csalárd?
Szép szavával csábít, mint szirén hangja,
Aztán csak kacag rád, mit mutatott, nem adja.
Miért húz a mélység lefelé, mint örvénylő folyó,
Melybe bátran ugrottál, de rájöttél, önbizalmad túlzó?
Hová lett erőd, mellyel küzdened kellene?
Tán elfújta a hosszú, sötét évek jéghideg szele.
Miért élsz most, hisz még emlékeid sincsenek,
Vagy ha mégis, azt kívánod: inkább ne legyenek.
Mindegy már, hogy kék dobozod üres, vagy teli,
Öröm, s bánat egyformán fáj, ezt senki nem értheti.
Fásult vagy, lassan megadod magad a Sorsnak
Tegyen veled bármit, úgy érzed, fáradt, gyenge vagy.
Gyenge élni, gyenge meghalni, hát mi legyen?
Becsukod szemed, s várod: lelked örökre megpihen.

/Sohaország/

Angyal

Emlékszel még a régi, csöndes nevetésre?
Hogy örültünk egymásnak: „láthatlak, végre!”
Emlékszel a titkos percek izgalmára?
Lejáró perceink múló, szépséges fájdalmára?
Én emlékszem minden gyönyörű pillanatra,
Mosolyodra, mely szívemet hódította.
Karjaid ölelése, mely szó nélkül suttogott,
Nem kell a szó! – mondtad – az mindent elront.
Angyalként szálltál fölöttünk, fehérben,
Hajad illata, mint varázspor a szélben.
Csodálva néztelek: te nem lehetsz enyém,
Hisz én csak egy ember vagyok és szegény.
Nincs nekem semmim, mit neked adhatnék,
Csak az álmaim, s szerelmem, de ez oly kevés!
Te többet érdemelsz, hisz szíved végtelen,
Mellétéve enyémet, az kicsi és értéktelen.
Mégis szerettél, őszintén, tisztán, szenvedéllyel,
S én úgy éreztem, életem megtelik a Fénnyel.
Hittem, erős vagyok és hatalmas,
Nem lehet hatalom, mely minket elválaszt.
De eltűntél mellőlem, fájó ürességet hagyva,
S tudtam, bár szeretsz, és sorsunk egybefonva,
Reményem nem lehet más, mint a szép emlékek,
S az, hogy maradsz örökre, életem védőangyala.

/Sohaország/

Megszülettél

Megszülettél, bár téged senki sem kérdezett,
Felsírtál, s ki várt, örömében könnyezett.
Megmostak, megmérték: az életre kész,
Boldog leszel – mondták – hisz az élet szép!
Gyermekeként szabad voltál, s gondtalan,
S nem tudtad még, hogy az élet néha igazságtalan.
Szemed tiszta volt, ártatlan, ragyogó,
Érzéseid nem mérgezte bánat, csalódás, fájdalom.
Védett a búra, mely később börtönöddé vált,
Elfogyott levegőd, és sírva kívántad a halált.
Vagy mégsem? Hisz kiszabadultál!
De ott állsz védtelen, mit a világ folyton kihasznál.
Úgy érzed, egyedül vagy, eltévedtél, helyed nem találod,
Tán visszavágyod a gyermekkorodban érzett biztonságot.
De nem! Nem biztonság volt az, csak álom,
Melyre vágytál, s ezért elhittél, bármi áron.
Most felnőtt vagy, a felelősség rajtad nagy:
Saját gyermekednek kell megmutatnod, hogy boldog
vagy.
Hisz hogy lehetne ő az, ha te nem vagy?
Hogy érezhetné azt, hogy az élet szép és gazdag?
De vigyázz, a színlelést minden gyermek megérzi,
Ártatlan lelke érzékeny, szívével látja, s kérdezi:
Miért hívtál világra, ha te is elvagyódsz?
Hitted, én majd más leszek? – s te nem szólsz.
Igen, hitted, hogy boldoggá teheted,
Hogy attól, mi téged bántott, megvédheted.
Amit elrontottál, hibáztál, abból tanul majd,
Ebben segítheted, így élete szebb lesz, boldogabb.
Talán sikerül is, ki tudja mit hoz a jövő,
Álmaidban látod, ahogy hajad őszül, a sok unoka nő.
Körbevesznek, nyüzsgő ricsajuk simogatja lelked,
Úgy érzed – most először –, hogy érdemes volt élned.
Álom ez, mely valósággá válhat?
Hinni szeretnéd, hogy nem csak csalfa remény áztat.
Hinni kell, s tenni érte legjobb tudásod szerint,
S akkor nyugodtan várhatod a halált, immár öregen –
megint. / Sohaország/

Csak egy árnyék

Kit most látsz, nem én vagyok, csak egy árnyék,
A tűnő fény lelkekre süt - oly' szomorú e játék.
Árnyék, melyet a nappal utolsó fénye hoz létre,
Ha megérinted, hideg jég lesz reményed bére.

Testem nincs már, tán sosem volt igazán,
Árnyék voltam mindig, mely elbújt, gyáván.
Ennél több nem lehettem, mert a testi lét fáj,
Egy árnyék még elszökhet? Naiv reménnyé vált.

De fáj árnyékként élni is, mert az árnyék a nemlét,
Bánata mélységes, sorsa a magány, éjjele sötét.
A fény, mely létrehozott, gonosz mostoha,
Mert megszült, hogy kínozzon e gyilkos anya.

Ne lásson senki, átkozott napsütés, tűnj el,
Süllyedjek a pokol tüzére, lelkemen égő jel.
Ne lássak örömet, fájdalmat, életet, halált,
Szenvedjek kínok közt, kívánjam a halált.

Kívánom most is, de egy árnyék mit tehet?
Kést nem ragadhat, fecskendőt nem vehet.
A fénytől függ léte, a pokoli fénytől,
A pokol pedig örökké ég, nem csitul fénye.

Úgyhogy ne felejtse, nem embert látsz!
Egy kóbor lélek-árnyéké az édes-bús tánc.
Haláltánc ez, melynek vége nem kétséges,
Hisz a várva-várt halál békés, örök és édes.

Felejtse el mindenki, kopjafát sem kérek,
Hamvaim szórják szét azok, kik tovább élnek.
Kérdezik majd: „Létezett, vagy múló képzelet volt?”
S a válasz: „Csak árnyék, hisz nyomot nem hagyott.”

/Sohaország/

Ég és föld közt

Itt ragadtam ég és föld közt, mintha lebegnék,
De szárnyam nincs, lábamon súly, távol az ég.
Nincs, ki hallja hangom, mert szám néma már,
Zuhanásom is csöndes lesz, sírom a mocsár.

Nem lát senki, testem áttetsző hártává vált,
Túl régóta várom már a kínoktól megváltó halált.
Elfogytam, mint a hold, napról-napra kevesebb,
Egykor büszke énem homokórája lassan leperreg.

Miért kell látnom magam, e szánalmas hanyatlást?
Úgy irigylem azt, kiért élete teljében jön el a halál.
Mint a virág, melyet letépnek, s vázába tesznek,
Oly gyorsan hervadok el, a férgek belülről esznek.

A lelkem repül csak néha, mikor érzi, jön a vég,
De nem, még nincs itt az idő, a büntetés nem elég.
Mert a halál jutalom, melyért küzdeni kell sokat,
Kiváltság az, kinek könnyű és irgalmas az áldozat.

/Sohaország/



Véget ér (dalszöveg)

Ábrándoztam sokat rólad
Éreztem nélküled nincs holnap
Sötét és magány vár engem
Ha nem lehetsz itt mellettem

Mint egy madár fenn'az égen
Egyedül gyengén csendben régen
Keresem a szerelmet
Ami engem még megmenthet

Megtaláltam benned igen
Bízom benned és hiszem
Örökre szól ez már értem
Véget ér utam - remélem

(szóló)

Megtaláltam benned igen
Bízom benned és hiszem
Örökre szól ez már értem
Véget ér utam - remélem

Remélem

véget ér utam remélem

Remélem

VÉGET ÉR!!!!!!

/Ropee/

Ha itt a vég (dalszöveg)

Eljön a nap
Mitől mindenki fél
Egy élet vége
Halott remény

Nem maradsz más
Csak emlék csupán
Kicsit megkopott ugyan
De bennem örökké él már

ref:
Ha itt a vég
Nincs esély
Érted jön (mégis mikor?)
Majd én eldöntöm

Ha itt a vég
Ha itt a vég

(Szóló)

Romlott világ
Pusztító lét
Ártalmas gáz
Kínhalál, AIDS

Kötél nyakadon
A szíved zakatol
Menekülnél már
Édes a halál

És utolér
Vár rád a mély
Ha itt a vég
és vár rád a mély
Ha utolér a vég
/Ropee/



Tükör

Volt már veled olyan, hogy amikor belenéztél egy tükörbe úgy érezted, mintha nem is Te magad lennél az a személy akit látsz? Mintha valaki más lenne az akit látsz. Belenézel mélyen a szemébe és csak arra koncentrálsz. A külvilág megszűnik, minden zajt kizársz magad körül és nem marad más csak a két szem és Te magad a tükörrel szemben. Az arcod szépen lassan eltűnik és nem marad más csak az-az egy szempár. Mondd...mit látsz?

Magam részéről...ijesztő. Ijesztő...mégis titokzatos. Talán boldogságot, szomorúságot, szerelmet, ifjú reményeket látsz ezekben a szemekben. De ha jobban megnézed látsz ott több minden „dolgot” is: csalódást, haragot, kétségbeesést és segítség kérést. Vidámságot is látsz benne...de a többi dolgok elnyomják így alig marad valami kis életöröm. Egy lány, 15 éves (...lassacskán 16...) mindene megvan amit csak kaphat egy ember...majdnem mindene. Itt áll 15 éves fejjel és ahogy nézi magát egyre jobban rájön egy igaz és ijesztő, megdöbbentő és valamilyen szinten fájó dologra: nem ismeri önmagát. Ami viszont ennél is rosszabb és benne van még a lány tekintetében az az,hogy legszívesebben feladná életét. Utálta saját magát!

A lány csak írta-írta a gondolatait...ekkor még megtehetette, ekkor még írt...de most...? Most más olvassa eme sorokat. Hogy miért? Mert a lány annyira megijedt saját maga gondolataitól, hogy inkább a könnyebbik utat választotta. Meghalt. Öngyilkos lett. A lány gondolatait, amelyeket nem vetett papírra, magával vitte.

Te aki most ezt olvasod!... Indulj el egy tükör felé, majd állj meg előtte és nézz bele. Miközben nézed magad, mond el magadnak hangosan, azt amit gondolsz. De egyet ne felejts el! A lány nem azt a kis vidámságot / boldogságot tette az első helyre, hanem a „bajait” / gondjait... a negatívumokat amik érték. Te ezt ne tedd! Gondolj a szép / vidám napokra és még ha kevesebb is van belőlük...az ne érdekeljen, mert nem a mennyiség számít, hogy egy akkori őszinte mosoly / nevetés mit takart.

Nos? Mondd...Te mit látsz?

/Wiki/

Beszélgetés az idegennel

- Félsz? – kérdezte az idegen.

- Igen... félek... - válaszolta a lány, csendesen és lassan.

- Mitől félsz? – kérdezte ismét az idegen.

A lány elgondolkozott, felnézett az ablakra, mély levegőt vett, majd magához vette azt az oroszlánt ami mindig ott volt a fejénél az ágyon, amit még édesanyjától és édesapjától kapott az egyik születésnapjára. A lány megszorította az oroszlánt, maga elé bámult és csak annyit lehetett látni, hogy folynak a könnye...szépem, lassan A lány végül megszólalt:

- Saját magamtól...

- Saját magadtól? Ezt, hogy érted? – kérdezősködött értelmetlen hanggal az idegen.

A lány elgondolkozott, majd pár perc múlva megszólalt:

- Igen. Saját magamtól félek. Vannak olyan dolgok amiket elképzelek, hogy léteznek és igaziak...Ezt olyan szinten bemesélem magamnak, hogy el is hiszem, hogy tényleg így van, léteznek és bánthatnak azok a „lények”. De nem igazán ez a dolog az, ami amiatt félek magamtól...

Hirtelen csend támadt, a lány nyelt egyet és folytatta:

- Igazából az-az igazi ok, hogy elképzelem h leszek öngyilkos, hogy haldoklom meg ilyenek. És félek, hogy egyszer... talán a közeljövőben ez már nem csak elképzelés lesz... Számtalan módot elképzeltem, hogy hogyan vethetnék véget az életemnek... az érfelvágás mellett döntök még mindig. Nem tudom, hogy miért pont ez... lehet, hogy azért, mert nem egyszer akartam így végezni magammal csak akkor nem gondoltam olyan komolyan, vagy nem tudom. De még az a választás tetszik, hogy magamba döfök egy kést...mindegy, csak lássam a vérem...

A beszélgetést hirtelen közbeszakította az idegen egy kérdéssel, mely így szólt:

- Miért akarod látni a véred halálozókor?

A lány elmosolyodott és folytatta:

- Azért mert szép piros az emberi vér. A színe és ahogy folyik...gyönyörű. Egyes emberek szerint nem szép...de szerintem gyönyörű. Az öngyilkosság számomra egy menekülési útvonal lenne az élet...de legfőbbképpen saját magam elől...Senki sem tudja mi van a halálon túl, aki pedig tudja nem mondja, hisz már halott... Ha meghalnék csak annyit szeretnék, h ráleljek az örök nyugalomra... Magammal újra összhangban lenni, nem félni saját magamtól... („újra”) átélni azt az érzést, hogy minden rendben... Csak szeretnék végre megnyugodni...vagy ordítani, sírni és vagdosni magam. Ordítani nem

lehet a környezet miatt, sírásnak nincs nyoma és csendesen is lehet, a vagdosás során hiába érzem úgy, hogy a véremmel együtt a bajaim is kifolynak belőlem, ha egyszer nyoma marad, melyet nem bírnának elfogadni a körülöttem élők. Egyszer majd megcsinálom, bekötöm a helyét (ha életben maradok) és nem fog érdekelni a másik véleménye. Önző vagyok, elismerem...de hát ez van. Csak szeretnék végre megszabadulni saját magamtól, vagy legalább is... mások számára ha terhet jelentek, akkor azok válláról szeretnék végre „lekopni” ... Nagy kérdés ön szerint...idegen?

Az idegen nyugodt, de valamilyen szinten mégis csak feldúlt fejjel / arccal nézett a lányra...pár perc után az idegen megszólalt:

- Tedd meg ha azt akarod... De ne feledd, hogy ezzel hány embernek okozol fájdalmat és beforratlan sebet...!

/WIKY/

Halál

Az öngyilkosságnak mi értelme van, ha egyszer úgyis meghalsz? Ha így is, úgyis meghalsz.. akkor nem mindegy, hogy öngyilkos leszel vagy sem? Öngyilkos leszel...kiugrasz egy kocsira / vonatra / buszra elé, felvágod az ereidet, felakasztod magad, begyógyszerezed magad...vagy bármi ilyesmi...az emberiség egy része elítél a másik része meg sajnál / sirat...Kik elítélnék, nem ismernek, hogy miért tetted, nem ismertek Téged, nem tudták az okokat amiért megtetted...Lehet voltak olyan dolgok, miket senkinek nem mondtál el, megtartottad magadnak a véleményedet...és ezt a véleményt magaddal viszed a halálodig...magaddal viszed a sírba. Azzal, hogy megteszed és öngyilkos leszel 100 ember szívét is összetörheted...de a tied „ép” marad miért? Mert a fájdalmat csak az élők érzik, aki meghalt meg halt / halott annak szíve már nem dobog többé...soha többé. De minden kisebb - nagyobb baját, bánatát, szomorú é vidám perceit / óráit / napjait / heteit / hónapjait / éveit is magával viszi a sírba. Halál és temetés után már csak az emlékek maradnak meg az illetőről...fényképek, videók...pff...eltűnnek, törlődnek, volt - nincs kép és videó, az emlékek azonban tovább megmaradnak...előbb vagy utóbb azok is törlődnek / felejtődnek...de azok inkább utóbb, mint előbb...egy-egy szituációban

úgyis előjön valamilyen formában...például: hogy milyen reakciót csinált volna most erre, mit mondott volna, milyen fejet vágott volna, stb....Mikor azt hiszed, hogy végleg elfelejtetted az illetőt...hidd el...ez nem igaz...szíved mélyén mindig ott lesz...még ha nem is mondod ki, de ott lesz a szíved mélyén mindig annak a hiánya ki már nincs veled...

„De kérdelem én...megszakadhat-e az a szív mi már nem dobog?”

”Lefeküdni, s fel soha többé nem ébredni.”

/Wiky/



Kedvesemnek

Átvirrasztott éjszakákon
álmok törnek rám éberem
Homlokom forró, elmém zsibbad...
testem félig hallott.
Karomat újra és újra kinyújtom...
félek, hisz a semmit markolom...
De ha szemem lehunyom,
táncot lejt a képzelet!
Testem körülengi zenéd illata,
a szél lágy szavaid sűgja
Mint mélyből feltörő forrás,
életre kel testem! Érzem...
Félni már nem kell, kezemet fogod...

/Márkos Eszter/



Tette helyett tettem

Belül már rég öngyilkos lettem,
De ezt még meg nem tettem.
Valami még éltet engem,
Ami nem engedi, hogy megtegyem.

Ha tudnám, mi vagy ki
Aki bennem lakozik,
Még most megfosztanám életétől,
Hogy engedjen szabadon vétkeimtől.

De tudom, hogy nem szabad megtennem.
Pont azért, ami éltet engem.
Ez a valami/valaki aki/ami éltet,
Hidd el, Te is lehetsz!

/Proserphine/

Ha egyszer

Ha egyszer meghalnék,
Lehet félreértenéd
Mivel miattad tenném
Mert nem vagy az Enyém

Ha egyszer veled lennék,
mindent megtennék
Hogy össze ne vesszünk,
s hogy boldogok lehessünk.

Ha egyszer valóra válna,
Szívem régi álma,
nem gondolnék másra,
Se fiúra se lányra!

/Proserphine/

Szereti

sírna,sírna,sírna,
ha tudna,
nem megy neki
nincsenek könnyei

el akarja felejteni,
de az sem megy neki.
sok helyet foglal szívében
mely meghasadna röptében

összezavarodott elmék
fájó emlék
fájó igazság
mely elöl nincs tiltakozás

hagyja fájni
ha már el nem felejt
csak szereti és szereti..

/Proserphine/



Bársony halál

Cellába várva halálra ítélve
Várom a napra, félelemmel kitéve
Fejemen töviskorona, s átok sújtja lelkem
Halál e világra, melyet sose szerettem
Gyenge már a testem, csak hóhérra vár
Adjon nekem sátán igaz halált.
Börtönbe mely halálszaggal éltet, s bezár
Kibaszott életemnek ellopja egyetlen zálogát.
Hallom már távolból a külvilág zaját
Hóhérok, kik kint vannak és nyitják cellám ajtaját.
Kísérnek ki megkötve bilincsbe
Úton, útfélen ököllel megverve..
Kísérnek a halálsoron, s fekete ajtó felé
Minek másik végén ott van a gyilkos kötél.
Nyakamba rakják s vigyorral mondják:
"Túl sokat éltél Hoze, itt az idő mostmár"
Hurkot szorítanak sebzett nyakamra
Fekete kendőt húznak ártatlan arcomra.
Csak sírok, s sírok hogy miért lett ez, s miért.
Arcodra gondolkodok, s arra hogy Én örökké Tiéd.
Ott állsz az ablak másik végén és sírva nézel reám
Utoljára látsz engem, s nézek te rád
Szemedbe nézek végig, s a kötél megreng
Kitöri nyakam, s megszűnik lelkem..
Felszállok fel a fellegekbe s szárnyalok már
Téged kereslek odafent is Kyrám
Nagyon egyedül vagyok idefent, kérlek siess
Nagyon hiányzol már, kérlek gyere!!!
Örökké leszünk odaát is együtt
Szeretet, szerelem, csak örökké együtt!!!!
NAGYON!!!!

/Hozé/



Őszi látkép

Kinn jártam, susogtak a fák,
Ledobták ruhájukat már.
Késői napsütésben járom a a szeptemberi tájat,
Báránfelhők helyett szemeim esőfelhőt látnak.
Virágok közt pók szövi hálóját,
Szorgosan készülnek télire a hangyák.
Hirtelen meglátom a napnak sugarát,
Érezni annak meleg áramlatát.
Majd tovatűnik az éltető fény,
S egy időre ismét eltűnik a felhők mögé.
Sűrűsödő felhőkből eső kél,
Záporban tó felett cikáznak a fecskék.
Elszáll a pillanat, majd záporból vihar kél,
Átázott testem megnyugvást talál a tűz melegénél.
Parázs izzik kandalló belsejében,
Altatóan duruzsoló lángok melegénél behunyom
szemem,
S álomra szenderedem.

/Andris/

Gyötrellem

Ó mily kegyetlennek tűnő szenvedés,
Testem már ölelést sem remél.
Sötét gondolatok gyötrik lelkem,
Ó vajon miért kerül el engem a szerelem?
Választ várok,de nem kapok,s tovább elmélkedem.
Vajon mit ér az én keserves rideg életem?
Ó talán csak egy álom és mindjárt felébredek.
De oly valóságosnak tűnik,s szinte reszketek.
Romlott erkölcstelen világ tele bánattal,s szenvedéssel,
Ó e világi gyötrelmekből kérlek ments meg engem Istenem!
Úgy,ahogy a tavasz a fába életet lehel,
Te isteni csókkal,s szeretettel.
Ó remélhetek e jobb jövőt,s életet?
Ha nem,akkor kínos léteimnek kérlek vess véget!

/Andris/

Fülledt nyári éj

Oly fülledt a nyári levegő!
Testünk fórró vágyaktól égő!
Összeér a két test,s lélek
Lassan, vágyaktól fűtve egymáshoz érnek.
Súgd fülembé,hogy kellek,hogy szeretsz,
Lassú vonaglásban ,nyári nap melegétől testünk verejtékez,
Oly röpké volt e pillanat,
Ellszállt oly hamar.
Fáradt tekinteted lelkembe mar.
Ismét magamhoz öllelek mind hamar.
Szeretlek Kedvesem
Minden vágyadnak engedelmeskedem
Ajkunk lágyan összeér
Mint esőcsepp mikor a pocsolyába ér.
Búcsúcsókkal bír minket távozásra fülledt nyári éj,

/Andris/



Itt van már az éj,
Szívem keres, fél.
Feljött már az éjszaka vándora,
Légy te most a lelkem pásztora.
Vigyázz rám, ha veszély les,
Tudom jól, hogy veszélyes.
Szorítsd kezem, szeresd szívem,
Ennyi csak mit kérek tőled.
/Sg/

Amit most mondok,
Jól jegyezd meg kérlek,
Jól írad fel szíved legmélyére.
Emberek vagyunk,
Értünk és érzünk,
Értsed hát meg,
Hogy szeretni nem bűn."
/Sg/

Te, ki az Élet vagy nekem,
Kinélkül már nem lélegezhetek,
Kivel a kín is boldogít,
Óh, rögeszmém! Csak egy vágyam teljesítsd!
Suttogj a fülembé lágy szavakat,
Harapd át vadul a torkomat,
Szívd ki az összes véretem,
Oltsd ki az én életemet!
Hiszen nélküled tovább nem élhetek,
Nélküled boldog már sosem leszek,
Minket megérteni már sosem tudnának,
Hát vedd el tőlem Magadat, az Életemet!
/Sg/

Egyedül boldogulni

Tudta, hogy vannak, kik egymásnak teremtettek, ezért kérdezte meg egyszer a lapok osztóját, a Sorsot:

- Óh, Sors, Ő miért nem veszi észre, hogy a Mi lelkünk csak együtt ér egyet?

A Sors harsányan felkacagott, s emlékeztette:

- Lányom, nem lehetsz minden létedben boldog! E létben neked egy dolgod lesz: tanulj meg egyedül boldogulni, s megküzdeni a céljaidért!

Talán a következő élet szebb lesz neked és egyszerűbb!

Hát mit csináljon?? Harcoljon?? Vagy talán... adja fel? Ilyen könnyedén, így az elején?? Nem, ő még nem tudja... Hisz van feladata... A feladással pedig vár egy kellő pillanatra, mikor mindezt már el tudja dönteni...

/Sgl/



Így megy ez..

Mikor nagy a szenvedés,
Depressziós napok,
Úgy gondoljuk, elég,
S erre választ nem kapok.
Sok embert veszítünk el,
Túl sokat az "átlag"-nál,
S mindig csak keresnünk kell,
A miért? válaszát.
Mi járhatott a fejükben?,
Miért döntöttek így?,
Talán mert életükben,
Egy ember vetít.
Vetíti a jövőt,
Mutatja a múltat,
Nem ad nekik erőt
A továbbiakban.
Sokan töprengünk el ezeken naponta,
Ebben biztosak vagyunk,
Valaki megteszi, valaki meg soha,
Ez így megy, amíg meg nem halunk.

/Nati/

Eszternek

Mindig elmerengek a törtéteken,
S újra, meg újra meg újra dobban a szívem.
S elgondolkozok azokon az embereken,
Kik úgy gondolják, nekik elég az élet!
Mért mentél el Eszter, miért tetted ezt?
Most minden embernek
Fájó könnye lesz.
Mindenkinek az életébe, egy új ablakot nyitottál,
Miben belépve segítesz,
Egy lány álmán.
Rád gondol egy kicsi szív,
rád gondol a világ,
Reméljük tovább visz
Téged egy virág.
Elrepít oda,
Mi itt nem adatott soha,
Kérlek, élj tovább bennem,
És segíts meg a helyzetekben.

/Nati/



Gyógyszerrel a kézben

Én megtehetném, és mégsem teszem.
Csak tervezem, csak épphogy fölvetem.
Játszom magammal, ennyi az egész.
Siratnivaló inkább, mint *merész*.

/Zsike/



Meghal minden..

Meghal minden, bárcsak én is meghalnék,
Felvágott erekkel az ágyadon feküdnék..
Te benyitnál csendben, észrevennél engem;
Talán akkor megértenéd, mit jelentettél nekem!
/Bordi/



Fekete rózsza

Fekete rózsza;
ezt kapok
a síromra
ha meghalok.

Fekete rózsza;
Én vagyok,
De belehaltam,
De belehalok.

Fekete rózsza;
A te szégyened.
Visszahull a sárba,
Melybe ültetted.

Fekete rózsza;
Virágjában szárad el.
Ez a sorsa,
Neki is csak ez kell.

Fekete rózsza;
Ő is így akarta.
Kérlek tedd a sírra,
tedd a síromra.

/Niki/

Utolsó légvétel

Tudja miért van itt, s tudja mit akar,
Lelkében a düh, és a fájdalom szinte mar.
Egy sikoly, melyben benne van minden szenvedés,
Egy sikoly – az utolsó – de ez magában még kevés.
Megtörli arcát, a könnycsepp messze száll,
Áll még egy kicsit, a végső nyugalomra vár.
Elindul.. lassan.. tudja mit akar ezután,
Nem kételkedik, magabiztosan; nem néz bután.
Megáll, a mélybe tekint, a szél a hajába fúj,
Felsírnak a harangok, fejében visszhang zúg.
Mély levegőt vesz; tudja, utoljára,
Elrugaszkodik, lehull a föld porába..
Önfeledten szállt alá a világba,
De földet többé nem ért a lába..

/Niki/

Itt vagy

tudom, hogy **H**amarosan eljössz,
hisz **A**nyira várlak
majd **L**emegyek birodalmadba
és **Á**tadom magam neked
együtt **L**egyőzünk mindent.
mindig **H**űséges vagyok hozzád
pedig nagyon **E**gyedül vagyok
még hiszek, **R**eménykedem
de annyira **C**súnyán bánnak velem
Elrejteni is nehéz
ezt a sok **G**ondot, de
végre **E**ljöttél értem!

/Niki/

**Készült 2008-ban,
az Életlánc Egyesület honlapját látogató
fiatalok alkotásaiból.**



